

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ing. J. M.**, zast. Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem Čs. legií 1719/5, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2015, čj. MSK 46585/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 7. 2015, čj. 19 A 35/2015-26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Frýdku-Místku, ze dne 3. 3. 2015, čj. MMFM 28191/2015 byl žalobce shledán vinným z přestupku v provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že dne 14. 10. 2014 v 8:58 hod., na silnici I. třídy č. 48, mimo obec Frýdek-Místek, za tunelem Lysůvky, ve směru jízdy k obci Frýdek-Místek, řídil motorové vozidlo Ford Focus DBW, registrační značky X a překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 51 km/h, neboť Policií ČR byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 131 km/h, ačkoliv v daném místě nejvyšší dovolená rychlost činila 80 km/h. Tímto jednáním žalobce porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o

silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu, a proto mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náhradu nákladů spojených s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 5. 2015, čj. MSK 46585/2015 zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zamítl.

[3] Podle krajského soudu výrok rozhodnutí prvostupňového správního orgánu obsahuje veškeré zákonné náležitosti a splňuje i požadavek, aby spáchaný skutek byl ve výroku popsán dostatečně určitě a aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem; případné porušení zákona o silničním provozu policisty resp. okolnost, že policisté měli stát při krajnici, aniž by na vozidle měli zapnuto nouzové nebo výstražné osvětlení a aniž by umístili za své vozidlo výstražný trojúhelník, nejsou okolnostmi, které by měly za následek nezákonnost získaného důkazu o spáchání přestupku žalobcem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřenou o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti citoval § 38 a § 36 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a uvedl, že v přestupkovém řízení stejně jako v trestním řízení platí zásada, že není možné užít důkazu, který byl získán v rozporu s právními předpisy.

[6] Stěžovatel namítl, že odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 9 As 39/2012-29 nebyl přílehlavý. Způsob měření rychlosti policisty v nyní souzeném případě byl velice nebezpečný, a protože v žádném právním předpise není stanoveno, že § 36 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu neplatí pro policii v případě měření rychlosti jiného vozidla, vyjádřil stěžovatel názor, že policisté při pořizování důkazu porušili právní předpis a proto jimi získaný důkaz nebylo možno v přestupkovém řízení použít.

[7] Stěžovatel dále namítl, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s námitkou nedostatečné specifikace místa, kde se měl stěžovatel přestupku dopustit. Podle stěžovatele musí být místo přestupku definováno nezaměnitelným způsobem, aby nebyla pochybnost o tom, jaký přestupek stěžovatel spáchal.

[8] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů. Přitom ověřil, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[11] Stěžovatel zpochybnil postup policistů měřících rychlost z policejního vozidla v civilním provedení, které stálo v odstavném pruhu tělesa silnice pro motorová vozidla, a to bez zapnutého nouzového nebo výstražného osvětlení a bez toho, aby policisté za toto vozidlo umístili výstražný trojúhelník. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující.

[12] Podle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. Podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. V souladu s § 97 odst. 1 zákona o policii může každý upozornit a) na nedostatky v činnosti policejního útvaru, policisty nebo zaměstnance policie, nebo b) na skutečnost, že se policista nebo zaměstnanec policie dopustil jednání, které naplňuje znaky trestného činu, správního deliktu nebo kázeňského přestupku.

[13] Z těchto ustanovení jednoznačně vyplývá, že Policie ČR je oprávněna měřit rychlost vozidel a pořizovat při tomto měření obrazové záznamy. Pořízený záznam o přestupku - fotodokumentace vozidla s detailem registrační značky změřeného vozidla a údaji o místě měření – silnice I/48, mimo obec Frýdek-Místek, tunel, směr jízdy k obci Frýdek - Místek, datu a čase měření – 14. 10. 2014 v 8:58 hod, rychlosti vozidla 136 km/h, s číslem snímku z měřiče – 63 a s označením výrobního čísla rychloměru 197/94 je zákonným důkazním prostředkem. Způsob, jakým bylo zaparkováno policejní vozidlo, z něhož policisté rychlost měřili, nemůže mít žádný vliv na správnost výsledku měření. Tato skutečnost je ve vztahu k výsledku měření irelevantní a není způsobitelná zpochybnit naměřenou rychlost stěžovatelem řízeného vozidla. Na tom nic nemění ani právo stěžovatele na postup policistů upozornit podle § 97 odst. 1 zákona o policii. Stěžovatelem tvrzené spáchání přestupku policisty však nemohlo přestupkové řízení vedené se stěžovatelem a ani následné řízení před správními soudy nijak ovlivnit.

[14] Stěžovatelem tvrzená rozdílnost situací v případě, jímž se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku dne 28. 2. 2013, čj. 9 As 39/2012-29, a v projednávané věci, nemá pro posouzení stěžovatelovy věci žádný význam. Naopak obdobnou situací se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 30. 4. 2014, čj. 7 As 129/2013-27, ve kterém bylo namítáno, že se strážníci při měření rychlosti vozidel s největší pravděpodobností dopustili přestupku tím, že při měření rychlosti vozidel stáli v civilním, nijak neoznačeném, vozidle na chodníku. Pro takový postup strážníků neexistovala zákonná výjimka, jež by jim při měření rychlosti umožňovala takto zaparkovat. K jejich postupu Nejvyšší správní soud

uvedl, že „stěžovatelkou tvrzené spáchání přestupku strážníky nemůže být řešeno v přestupkovém řízení vedeném se stěžovatelkou. Svým tvrzením o nezákonnosti měření rychlosti jízdy nemůže stěžovatelka v žádném případě zpochybnit výsledky naměřené rychlosti jí řízeného vozidla.“, a to poté, co se výslovně ztotožnil se závěrem krajského soudu, podle kterého též platí, že otázka údajně spáchaného přestupku strážníky je otázkou řešitelnou jen samostatně, „bez vlivu na protizákonné jednání žalobkyně“.

[15] K namítanému nedostatečnému vypořádání žalobní námitky o specifikaci místa, kde se měl stěžovatel přestupku dopustit, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v kasační stížnosti nekonkretizoval, z jakého důvodu považuje odůvodnění krajského soudu za nedostatečné. Krajský soud přitom uvedl, jaké náležitosti musí výrok rozhodnutí o přestupku splňovat a následně předmětný výrok posoudil stran splnění těchto požadavků. Dospěl přitom k závěru, že výrok rozhodnutí obsahuje zcela jasně a určitě vymezené místo spáchání přestupku a že takové určení zaručuje, že nevzniknou pochybnosti o tom, kde přesně se měl žalobce přestupku dopustit, neboť je vyloučena možnost jeho záměny. Krajský soud rovněž uvedl, že logicky se jako „místo za tunelem“ označí místo bezprostředně za tunelem a že ze spisové dokumentace vyplývá, že rychlost vozidla byla změřena v úseku platnosti omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 80 km/h. Krajský soud se tak s žalobní námitkou vypořádal dostatečným způsobem.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemají účastníci podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu